

Zaaknummer 15.013

UITSpraak

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 16 maart 2015 uitspraak gedaan inzake het beroep van

..... wonende te Rotterdam, verder: appellante,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van **de examencommissie Erasmus School of Law** van 2 februari 2015, hierna: verweerder, waarbij aan appellante een negatief bindend studieadvies is gegeven.

I. Procedure

Bij schrijven van 4 februari 2015 heeft mr. namens appellante beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder d.d. 2 februari 2015, waarbij aan appellante een negatief bindend studieadvies is gegeven en haar is meegedeeld dat zij zich de komende drie studiejaar niet mag inschrijven voor de bacheloropleidingen Rechtsgeleerdheid en Fiscaal recht. Er werd tevens verzocht om een voorlopige voorziening. Op 6 maart 2015 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep en verzoek om voorlopige voorziening zijn behandeld ter openbare zitting van het college op 16 maart 2015. Appellante is ter zitting verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door, vicevoorzitter examencommissie ESL.

Voorgeschiedenis, bestreden besluit

Appellante stelde op 8 september 2014 beroep in tegen het besluit van verweerder van 21 augustus 2014 waarbij aan appellante een negatief bindend studieadvies werd gegeven. Het college verklaarde het beroep van appellante op 6 januari 2015 gegrond (cbe zaaknummer 14.160). Het college vernietigde het bestreden besluit en droeg verweerder op een nieuw besluit te nemen. Verweerder heeft op 2 februari 2015 een nieuw bsa besluit genomen. Aan appellante werd wederom een negatief bsa gegeven. Tegen dit besluit heeft mr. namens appellante op 4 februari 2015 beroep ingesteld bij het college.

II. Motivering

1. Appellante betoogt dat een negatief bsa alleen zou moeten verstrekt indien haar ongeschiktheid voor de opleiding is gebleken. De huidige bsa regels zijn volgens appellante onredelijk voor studenten die meerdere studies volgen. Appellante merkt op al vele vakken te hebben behaald. Sommige vakken werden weliswaar via een vrijstelling behaald zo merkt appellante op maar, zo betoogt zij voorts, niet gesteld kan worden dat zij niet geschikt moet worden geacht voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Daarom dient een negatief bsa volgens appellante achterwege te blijven gelet op alle behaalde studieresultaten. Dat er niet van ongeschiktheid voor de studie is gebleken, zou volgens appellante het uitgangspunt moeten zijn. Appellante merkt op dat artikel 7.8b WHW een kan bepaling is zodat reeds daarom verweerder niet gehouden is tot afgifte van een bsa over te gaan indien de studienorm niet is gehaald. De norm is op zich helder, zo merkt appellante ter zitting op, maar daar moet dan i.c. een mouw aan gepast worden..

Appellante merkt op dat de discussie over haar geschiktheid voor de opleiding met de uitspraak van het college van 6 januari 2015 is afgedaan.

Appellante wijst erop dat zij van twee andere studies de bacheloropleiding inmiddels reeds heeft afgerond.

Onder verwijzing naar het verzoek aan het college om een voorlopige voorziening te treffen, geeft appellante desgevraagd aan dat zij van verweerder toestemming heeft gekregen om deel te nemen aan een B1 tentamen op 13 maart 2015. Desgevraagd geeft appellante aan dat het eerstvolgende tentamen plaatsvindt op 29 mei 2015. De colleges daarvoor starten op 1 mei 2015.

Appellante merkt op dat als het college spoedig uitspraak doet het treffen van een voorlopige voorziening niet nodig is.

2. Verweerder betoogt dat de wet geen ruimte biedt om criteria toe te laten voor de vaststelling van een bsa, anders dan de behaalde studieresultaten voor de opleiding in kwestie in het betreffende jaar alsmede eventuele persoonlijke omstandigheden. Een uitbreiding van het toetsingskader in die zin dat ook behaalde studieresultaten van een student voor andere studiejaar en/of opleidingen worden meegenomen, is wettelijk niet mogelijk, zo stelt verweerder. De WHW noch de OER biedt grond voor een afweging waarbij een tekort aan studiepunten voor B1-onderdelen van de opleiding Rechtsgeleerdheid in het kader van het bsa zou kunnen worden gecompenseerd door het behaald hebben van studiepunten voor B2- en B3-vakken van dezelfde opleiding of zelfs voor onderdelen van andere opleidingen. Het feit dat appellante meerdere studies volgt en/of heeft afgerond (en daarvoor studiepunten heeft behaald) is niet een van de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit opgesomde persoonlijke omstandigheden die kunnen nopen tot aanpassing van de bsa norm en vormt voor verweerder evenmin aanleiding om de hardheidsclausule ex artikel 46 van de OER bachelor Rechtsgeleerdheid 2013 toe te passen. Het bsa is het oordeel van het instellingsbestuur, aldus verweerder, met betrekking tot de geschiktheid voor de eigen opleiding en doet geen uitspraken over de geschiktheid om een academische bacheloropleiding af te ronden. Ter zitting wijst verweerder op twee eerdere uitspraken van het college (zaaknummer 14.199 en 14. 169) waarbij het college besloot dat het feit dat een student een andere studie naast Rechtsgeleerdheid volgt er niet toe leidt dat de voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid vastgestelde bsa norm voor die student op een andere wijze moet worden gezien. Verweerder merkt op dat appellante tussen 1 september 2012, toen zij aan de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid begon, en 1 september 2014 45 studiepunten heeft behaald aan eerstejaars bachelorvakken Rechtsgeleerdheid. Van deze 45 studiepunten zijn 30 punten verkregen via een vrijstelling. Daarmee voldeed appellante niet aan de bsa norm die bepaalt dat 60 studiepunten moeten zijn behaald.

Verweerder wijst erop dat in confesso is dat hier van persoonlijke omstandigheden zoals limitatief opgesomd in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit geen sprake is.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Op grond van artikel 7.8b, derde lid van de WHW kan aan een studieadvies door de decaan van de opleiding een afwijzing worden verboden, op grond waarvan de student zich niet meer voor dezelfde opleiding kan inschrijven. Een dergelijke afwijzing kan slechts worden gegeven indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht wordt voor de opleiding, omdat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daaromtrent zijn gesteld. De bedoelde bsa norm houdt voor appellante in dat zij 60 studiepunten aan eerstejaars vakken van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid diende te hebben behaald voor 1 september 2014.

Appellante heeft in totaal 45 studiepunten aan vakken van het eerste jaar van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid behaald, waar zij 60 studiepunten (alle onderdelen van het eerste bachelorjaar) nodig had om aan een negatief bsa te ontkomen. Vaststaat dat appellante niet heeft voldaan aan de norm van het bindend studieadvies.

Appellante betoogt dat een negatief bsa alleen dient te worden verstrekt in het geval dat van ongeschiktheid voor de opleiding is gebleken. Van die ongeschiktheid is naar de mening van appellante niet gebleken. Of een student al dan niet geschikt moet worden geacht voor desbetreffende opleiding dient naar het oordeel van het college te worden getoetst aan de norm die het bestuur van desbetreffende opleiding heeft vastgesteld en vastgelegd in de OER van de opleiding die het betreft.

Dat appellante eerder andere bacheloropleidingen met goed gevolg heeft afgerond leidt er naar het oordeel van het college niet toe dat de voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid vastgestelde bsa norm voor appellante op een andere wijze moet worden gezien. Daarvoor ziet het college geen grond.

Het destijds door appellante -ter zitting van 27 november 2014- overgelegde overzicht van alle behaalde studieresultaten was op dat moment voor het college niet helder. Met de informatie van toen heeft het college uitspraak gedaan op 6 januari 2015 (zaaknummer 14.160).

Niet in geding is dat van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit geen sprake is.

Nu de beslissing van verweerder ook niet op andere gronden voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Voorlopige voorziening

Gelet op bovenstaande overwegingen is het treffen van een voorlopige voorziening niet aan de orde en kan verder onbesproken blijven.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellante ongegrond.